

„Nej, der er de ikke. Og vi kan ikke finde dem nogetsted.“

„Søg blot efter dem, og lad dem holde sig rolige inde i deres Kammer ... Forstyr os ikke oftere!“

„Hvad er Klokken, Betty?“ spurgte Emanuel, da hun var kommen tilbage.

„Den er snart fire. Der er endnu tre Timer, til Mødet begynder. Forresten Emanuel, ... jeg vil helst sige dig det, for at du ikke skal mistyde det, ... jeg tager alligevel ikke med til Mødet. Jeg tør ikke. Jeg er bange for, at det skal angribe mig for stærkt. Ogsaa de mange Mennesker — —“

Emanuel klappede tavs hendes Haand.

„Men sig mig ... jeg har længtes saa meget derefter ... kan du ikke, Emanuel, fortælle mig lidt om, hvad du idag vil tale om?“

„Hvad Gud indgiver mig. Intet andet.“

Svaret gjorde Betty lidt urolig.

„Men sig mig, Emanuel, ... troer du dog ikke, det var rigtigst at tænke lidt paa det i Forvejen ... maaske ogsaa skrive noget op? Du er jo ikke vant til at tale i en saa stor og fremmed Forsamling.“

Emanuel saae paa hende med en mildt bebrejdende Hovedrysten.

„Du gør dig saa mange Bekymringer, Betty. Kun eet er fornødent!“

„Jeg forstaar dig vist ikke rigtig, Emanuel ...“

„Nej — endnu ikke,“ sagde han og strøg medlidende sin Haand ned over hendes Haar og Kind. „Men siden du ængstes for mig, saa vil jeg fortælle dig, Betty ... jeg havde før et yndigt, et trøsterigt Syn.“

„Et Syn?“

„Ja — et Møde med Mo'er. Det var for lidt siden, da jeg sad ude i Haven. Min Sjæl var urolig og angstfuld ... Da kom hun i sin Lysskikkelse henimod mig, tog mig om Hovedet og kyssede mig paa Panden. „Min Velsignelse,“ sagde hun.

Betty havde foldet Hænderne foran Brystet og stirrede skrækslagen paa ham.